

[Indenrigsministeren.]

sen: Jeg siger også ja!) . . . men det lød så skeptisk, jeg kender det ærede medlem — og selv om det ærede medlem hr. Erhard Jakobsen ved denne lejlighed har, kan vi godt sige, kanøftet underskriverne på denne skrivelse, tror jeg ikke, at det fremover vil skræmme nogen fra at svare på spørgsmål, der stilles af et folketingsudvalg.

Sammenfattende mener jeg i og for sig, at der er givet en rimelig begrundelse for dette lovforslag, nemlig den, at man for et begrænset udsnit af borgere, der kan blive stillet over for specielle vanskeligheder, åbner en adgang til at søge om en sådan lettelse og for en kommune til at give dem den. Det er for mig det afgørende. Der pålægges ikke kommunerne tvang under nogen form.

Erhard Jakobsen: Det ærede medlem hr. Johan Asmussen sagde én ting, som var johdstændig rigtig: at selvfølgelig skal man ikke vedtage en lov, bare fordi den ikke gør fortræd, men det ærede medlem overså, at vi her er ved et område af en lidt speciel art. På dette område er det nemlig forbudt kommunerne at gøre noget, medmindre de får en tilladelse fra staten til at gøre det. Det, staten gør, er at give tilladelse til, at kommunen gør det, hvis kommunen i øvrigt finder det rigtigt, og her er det, jeg mener, at det værste, man kan sige, er, at loven i alt fald ingen skade gør, for kommunen kan ikke komme til skade, hvis den ikke selv vil det.

Jeg indrømmer, at jeg stadig ikke kan forstå, at gang på gang hører man på politiske møder landet over det kommunale selvstyre prises op ad vægge og ned ad stolper, men ikke desto mindre, når det kommer dertil, at kommunerne skal have lov til at bestemme noget selv, bliver alle rædselsslagne. F. eks. havde vi for lidt siden en sag, hvor man endda kunne gå med til, at kommunerne selv skulle kunne bestemme grundskyldpromillen nedad; men at de også skulle kunne bestemme den opad, det var helt forfærdeligt, det kunne man ikke overlade til kommunerne selv, det måtte vi andre sidde og administrere på kommunernes vegne.

Nu kommer der her et tilfælde, hvorom det ærede medlem hr. Thisted Knudsen med

alle de tegn på rædsel, han kan få frem i sit rare og venlige ansigt, siger, at det er dog forfærdeligt, om forholdene skulle være forskellige fra kommune til kommune. Ja men du godeste! Hjemme i min kommune har vi 10 gange så mange folkepensionistboliger i forhold til vore folkepensionister, som man har i en række nabokommuner. Det er da ganske lovligt, og det skammer vi os ikke over. Vi har bare udnyttet loven på én måde og vore nabokommuner på en anden måde. Nej, vi kommer ikke uden om, at det er meningsløst, at et folketing vil forhindre kommunerne i på et sådant felt at gøre, hvad kommunerne selv synes er rigtigt, hvis det samme folketing mener, at det kommunale selvstyre har den store værdi, man tillægger det ved så mange lejligheder.

Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen talte om uværdighed. Nu kunne jeg gå mange steder hen og få bedømt min opførsel her i folketinget; det ærede medlem ville være den sidste, jeg ville sætte til dommer i denne forbindelse, ville jeg næsten tro, men det har i hvert fald intet med uværdighed at gøre, at jeg angriber, at et offentligt organ bruger udtrykket betænkeligheder i første omgang og ikke siger mere; man siger bare, at man er betænkelig. Når man derefter skal bevise disse betænkeligheder, bruger man nogle argumenter, som jeg punkt for punkt har søgt at tilbagevise. Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen har ikke ét eneste argument imod mine, så han har i alt fald ikke modbevist dem. Om de kommunale organisationer kan gøre det, ved jeg ikke; det må tiden vise. Men i alt fald var min argumentation imod de argumenter, der er anført her. Det er da givet, at hvad vi får sendende til et folketingsudvalg, skal vi ikke acceptere som noget, vi skal gennemføre; det er noget, vi skal diskutere, og det var det, jeg forsøgte at gøre. At jeg så gør det på en for visse medlemmer lidt for lidenskabelig facon, får man undskylde; det har man vel efterhånden vænnet sig til.

Det ærede medlem hr. Gottschalck-Hansen brugte udtrykket gældsforøgende, men det kunne det ærede medlem have sparet sig, hvis han havde hørt efter, hvad jeg sagde ved første behandling. Jeg pegede på ved første behandling, at hvis en ejendom